

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația:
ARAD, STRADA EMINESCU 18

ARE DUMINECA
Redactor: Pr. Ilarion V. Felea

ABONAMENTE:
Pentru 1 an 300 Lei; 6 luni 150 Lei

Religia în Rusia Sovietică

Astfel glășuește Constituția Sovietică despre religie. După publicarea acestei Constituții mulți din cetățenii sovietici au crezut cu adevărat în libertatea religioasă, făcându-și iluzia că acum în politica bolșevică internă s'a întâmplat ceva schimbare spre bine, a venit sfârșitul perzecuțiilor contra Bisericii; cu un cuvânt s'a crezut că a venit adevărata libertate.

În biserici de pe amvon, preoțimea a început să tălmăcească credincioșilor însemnătatea acestui articol din Constituție, zicând: „Dumnezeu a luminat pe bolșevici, acum ei își dau seamă...“ Scriitorul sovietic C. Fedin călătorind pe Volga în zilele proclamării Constituției, în notițele sale de drum publicate în gazeta „Pravda“ cu ton alarmant a comunicat cum că în biserica din orașul Novgorod un diacon în timpul serviciului divin a rostit ectenia mare: „Pentru Constituția Sovietică, care a repus clerul în drepturile sale, Domnului să ne rugăm!“

În Vax, alt centru însemnat de pe Volga, în timpul adunării părinților în chestiuni școlare s'a făcut propunerea: „Având în vedere că clerul prin Constituția actuală a recăpătat toate drepturile sale, putem să aprobăm introducerea studiului religiei în școală“. Tot atunci scriitorul Fedin a semnalat și următorul fapt: Până la proclamarea Constituției, colaborarea ortodocșilor cu „starobreadșii“ era eschisă, iar acum în orașul Gorchii vedem unirea lor — ei împreună fac serviciile divine.

Evident, astfel de fenomene n'au putut să nu alarmeze oficialitatea sovietică. Șeful celor „Fără Dumnezeu“, E. Iaroslavschi a început să lămurească la rândul său masele poporului, cum trebuie să înțeleagă Constituția. El a declarat că nici o societate sau asociație religioasă n'are dreptul la nici un fel de proprietate. Deasemenea, aceste asociații nu sunt persoane juridice. Apoi s'a tipărit și răspândit în masele largi ale populației o broșură „Călașa ajutorului“, în care cu cinism se mărturisea cum înțelege oficialitatea bolșevică Art. 124 din Constituția sovietică. Iată ce spune Iaroslavschi: „Elementul neproductiv, păgubitor, parazit și spoliator ca popa, mulla și rabinul rămâne și pe mai departe ca atare, până când el nu se lapădă de meseria sa și până când nu alege și nu se ocupă cu vre-o muncă de folos obștesc, adecă până când el nu încetează să fie popa“.

„Pentru a da posibilitate fiecărui cetățean să-și manifeste libertatea conștiinței sale, Biserica în Uniunea Sovietică se desparte de Stat, deasemenea și Școala de Biserică. Libertatea cultului religios ca și libertatea propagandei antireligioase e recunoscută pentru toți cetățenii“.

Art. 124 din Constituția Uniunii Sovietice.

Provocându-se la art. 12 al aceleiași Constituții: „Cine nu muncește acela să nu mănânce“, întreg clerul pierde toate drepturile sale cetățenești. Oficialitatea bolșevică a fost speriată când Iaroslavschi a susținut că „în 1937 Rusia Sovietică mai are încă 30.000 de asociații religioase, care toate sunt sub influința și conducerea elementelor reacționare“.

Prin astfel de lămuriri art. 124, atât de liberal în țara Sovietelor ca și în întreaga lor Constituție, s'a redus la o simplă păcăleală a străinătății. De atunci, persecuțiile contra Bisericii s'au intensificat, metoda lor a devenit mai rafinată. A luat ființă „Gugb“, o secție a Cechel. S'a făcut registrarea clerului de toate cultele. Toți preoșii au trebuit să se înregistreze, iar cei neînregistrați se consideră ca unii cari funcționează nelegal și serviciul lor era considerat ca conspirativ, contra revoluționar. Registrarea s'a făcut numai după ce se răscolea întreg trecutul respectivului. Astfel a putut să facă și s'a făcut o curățire generală a întregului cler. Iată de ce acum pretutindeni în Uniunea Sovietică întâlnim preoși fugari. Ei sunt rezultatul curățirii din anii 1937—38.

Cea mai recentă „reformă“ bolșevică stă în aceea că, mai înainte credincioșii cari doreau a deschide biserică, ei înșiși căutau preotul și găsindu-l îl înregistrau în Gugb local, dând și girul lor pentru loialitatea lui față de regim și numai atunci respectivul primea permisiunea de funcționare.

Acum situația e alta. Cei dornici a avea preot nu pot să-l caute ei, ci îl dă Gugb, adică Ceca. Evident, că preoșii eșiți prin mâinile Cechel sunt antrenați în așa fel, încât credincioșii fug de astfel de preoși și bisericile se închid. La batjocura această satanică se adaugă darea excesiv de mare asupra bisericilor. În anul acesta darea e ridicată cu 120,0%. Astfel o bisericuță mică din Moscova plătește dare anuală 25.000 ruble.

Gazeta „Bezbojnic“ speră ca prin astfel de măsuri religia să dispară, sau la cel mai rău caz să ajungă sub controlul partidului comunist.

Și totuși nici viclenia bolșevică, nici lagările de concentrare, nici chiar împușcarea preoțimei și a credincioșilor nu dau rezultatul dorit pentru bolșevici; credința pe pământul rusesc n'a dispărut. Invers: perzecuțiile întăresc pe cei credincioși; extazul religios

pătrunde și captivează tot mai mult și tot mai adânc populația. Tăria aceasta captivează tineretul sovietic. „Dacă ei pot rezista și răbda toate și credința lor nu slăbește, atunci înseamnă că aici este ceva superior”, așa declară comsomolișii. Gazeta Bezbojnic — Fără Dumnezeu, Nr. 14, strigă că în Uniunea Sovietică, în anul 1939, mai sunt încă zeci de mii de asociații religioase și conducătorii lor atrag în sânul lor nu numai pe simplii muncitori, ci chiar și pe „Stohanoviți” prin aceea că Biserica acum nu mai este ca altădată. Apoi mai adaugă: ca să putem învinge aceste rămășițe ale trecutului, ni-ar trebui câteva cincinale de muncă încordată. Ieroslavschi, în ziua de 14 Maiu a. c. a declarat că Uniunea Sovietică mai are încă 30 milioane credincioși, iar orașul Moscova are vre-o jumătate de milion. De sigur, cifra aceasta el o micșorat-o.

Organul oficial al armatei „Crasnaia Zvezda” spune că în baia militarilor poți să vezi o mulțime de soldați cari poartă pe gât cruciulițe de lemn.

Gazeta Bezbojnic Nr. 3 spune că în Moscova, lângă porțile lui Petru s'a descoperit o mănăstire de maici care funcționa pe ascuns și a cărei călugărițe au fost toate comuniste din organizațiile locale. În orașul Gorodej cu multe asociații religioase și acum poți auzi cum membri comsomolului cântă împreună cu credincioșii:

*A trăit aici cândva Iisus
Dreptate nouă El ni-a 'dus,
A suferit și a pățimit
Viața Sa ne-a dăruit ...*

În gazeta Comsomoliscăea Pravda - Dreptatea tineretului comunist, găsim plângerile oficialității, care controlând organizațiile tineretului comunist din provincie, a constatat cum cuceresc tineretul îndrumătorii organizațiilor religioase: „Organizatorii noștri încă n'au însușit metoda eficace de apropiere către tineret. În cluburile comsomole domnește plictiseală, murdărie, ect. Iar la cei religioși veselie, curățenie și în general atmosfera e mai caldă, mai frățească...” Cum se vede, „asaltul Cerului” nu succede.

Am pomenit mai înainte de preoțimea fugară. Ea e rezultatul ultimilor perzecuții contra Bisericii creștine. Preoțimea aceasta a câștigat o dragoste deosebită din partea poporului. După ea se face vânătoare ca în timpurile perzecuțiilor împăraților păgâni. Aceasta preoțime a devenit păstrătoarea zelului creștin în general și în special a curățeniei Ortodoxiei. De aceea în Rusia Sovietică credincioșii în caz de nevoie preferă să se adreseze acestora de cât preoților oficiali. Aici ei știu cu siguranță că „părintele suferă pentru credință, iar acolo e trimis de Cugb și Dumnezeu îl știe...” Din aceeaș cauză în mai multe locuri bisericile sunt închise, pentru că credincioșii preferă să stea fără preot, decât să aibă unul trimis de Ceca.

Acum asociațiile celor fără Dumnezeu și au propus să lichideze pe acești preoți fugari, ce întrețin conspirația supersubișiiilor creștine.

Cu ce ură scriu despre acești preoți gazetele bolșevice și cu ce patimă vânează după ei toate organele polițienești se poate închipui. Pentru ceice îi prind urmează răsplata, iar pentru cei prinși urmează moartea sau munca în legare. Și cu toate acestea, cu ajutorul lui Dumnezeu, pe tot întinsul Rusiei se vestește cuvântul Domnului.

Adeseori însași administrația colhozurilor îi ascunde, pentru că numai cu ei poți „să-ți ușurezi sufle-

tul”. Numai dela ei cu adevărat primești și bolezul și cununia ortodoxă.

Zilele acestea, pe scenele teatrului din Moscova a fost jucată piesa lui L. Leonov „Lup”, în care o figură centrală e părintele fugar Laurențiu. Acest erou prin situația sa captivează. Chiar critica spune: „Acest erou este jertfa nedreptății sociale”... Iar păr. Laurențiu așa spune despre viața sa: „Suntem puși la noftalină până la învierea de obște”...

Astfel întregă Rusia ortodoxă cu Biserica ei e pusă, e culcată sub călcâiul și sculptatul celor „Fără Dumnezeu”. Se pare că așa este. Dar numai trupul Bisericii și al nației e zdrobit, însângerat; sufletul ei nebiruit e purtat în lungul și în latul ei, până la învierea care se apropie.

A. C.

De ce iubim Ortodoxia?...

În toamna anului 1938 dl Ioan Blănaru, procuror la Tribunalul Arad, a pus la dispoziția Rectoratului Academiei de Teologie din Arad suma de 2.000 lei și zece acvarele, pentru a se distribuie ca premii celor mai buni predicatori dintre studenții teologi.

Fapta aceasta frumoasă, vrednică de toată lauda, a stârnit fiori de însuflețire și dragoste de muncă. Subiectul dat: Iubirea Ortodoxiei, cu subtitlul: De ce iubim Ortodoxia. — a fost pregătit de studenți, apoi prezentat la concurs, prin rostire, în capela Academiei.

Deși cuprinsul lucrărilor se apropie mai mult de caracterul conferințelor decât al predicilor, având totuși în vedere că ele înfățișează credințele vii ale unor studenți barmici, mărturisite cu entuziasmul firesc vârstei — fără pretenție de multă originalitate — și constatând că fiecare dintre concurenți a prezentat Ortodoxia sub altă și altă față, ca pe o icoană sfântă în mozaic, încât toate laolaltă, din mai multe laturi de privire, arată: De ce iubim Ortodoxia, — Consiliul profesoral a hotărât să încresteze acest moment din istoria Academiei prin publicarea lor.

Facă Bunul Dumnezeu ca acest mănunchiu de manifeste, răsărite ca niște seminte de primăvară din inima tinerilor învățăcei în ale religiei și teologiei creștine să ro-dească, să însufle, să aprindă și să hrănească în fiii neamului românesc idealul ce ardea ca jarul în părinții și străbunii noștri:

Dragostea sfântă pentru credința dreaptă.

II. V. F.

Vremurile pe care omenirea le trăește de câțiva ani încoace sunt caracterizate prin mari și grele sbuciumări.

O concepție de viață care odată părea că a reușit să sâdească fericirea în sufletele oamenilor se prăbușește și deșertăciunea ei este din ce în ce mai vădită. Concepția pozitivist-materialistă a fost hrana sufletească a multora, pe care i-a îndepărtat de izvorul de înțelepciune și dragoste al Bisericii, dar i-a lăsat cu sufletul pustiu și secătuit.

Acum umilită omenirea se întoarce la ceea ce ne-bunește a părăsit odinioară; se scutură de jugul materialismului distrugător de suflet, convinsă că fericirea, pacea și liniștea n'o găsește decât în sânul Bisericii creștine.

Trăim deci vremuri a căror duh ne duce spre trecut, spre credința și Biserica strămoșilor, care singură ne va da echilibrul sufletească și buna înțelegere dintre noi, pierdute în aventura raționalistă.

Atunci când ne întorcem ca niște fii rătăciți, este necesar să avem o cunoștință cât mai temeinică a Ortodoxiei, pentru ca pătrunzând în miezul ei să o iubim cu toată căldura sufletului, stând pentru ea întotdeauna gata de jertfă.

La anul 1054 uneltiri diavolești reușesc să rupă din trupul Bisericii lui Hristos, o mare parte din credincioși, care din motive omenești, părăsesc dreapta credință, se constituie într-o nouă biserică; biserica de Apus, pretinzând că sunt continuatori ai drumului schițat de Mântuitorul Iisus în învățăturile Sale.

Istoria creștinismului cunoaște dela această dată două biserici, cea de răsărit, ortodoxă sau dreptmăritoare și cea de apus, care s'a rupt din matca creștinismului primar.

Cu timpul din biserică apuseană s'au catolică s'au mai despărțit și alte două ramuri, ajungând ca în zilele noastre turma lui Hristos să se împartă în patru mari părți: Biserica ortodoxă sau răsăriteană, catolică sau apuseană, protestantă și anglicană.

O comparație obiectivă între confesiuni ne duce la constatarea evidentei superiorității a Ortodoxiei atât din punct de vedere al concepției doctrinei cât și din punct de vedere național, și aici rezidă motivul dragostei și atașamentului nostru față de Biserica dreptmăritoare a Răsăritului.

În ceea ce privește partea dogmatică, Biserica ortodoxă, datorită caracterului ei, n'are un prea mare număr de dogme; Ortodoxia își face un titlu de glorie din faptul că a continuat neschimbată învățătura lui Iisus Hristos, respectând oriunde Revelația divină și Sf. Tradițiune. Niciuna din inovațiile omenești care se găsesc în mare cinste la celelalte confesiuni și în special în biserică Romei, nu este și niciodată n'a fost admisă în Biserica Răsăritului.

Doctrina ortodoxă nu cunoaște dogme care contravin spiritualității divine, Sfântului Duh și învățăturii primelor veacuri apostolice și patristice. Noi n'avem dogme ca: primatul papal — ce poate fi privită de-a dreptul de erezie, a filiovelor, purgatorului, a azimei la Impărtașanie, o imalculata conceptio, sau inovația cu cultul inimii lui Iisus Hristos.

Dogmatica ortodoxă în raport cu celelalte confesiuni se prezintă pură, străbătută de lumina vie a Duhului Sfânt, lipsită de balastul lucrurilor pământești, care scoboară și compromit valoarea dumnezeiască a învățaturii creștine.

Biserica ortodoxă în doctrina, în viața ei liturgică și harică este pătrunsă puternic și vizibil de suflul divin al Duhului Sfânt; de aceea îi este, în mod general, dat atributul de duhovnicească, pnevmatică.

Ortodoxia își are esența și temelul existenței, în special în Evanghelia sfântului apostol Ioan, care este Evanghelia dragostei dumnezeiești.

Dragostea divină lucrează în Ortodoxie, dar ea trebuie simțită și nu explicată sau legiferată; așa că de aici spiritul de generalitate în ceea ce privește numărul dogmelor, puține în Ortodoxie.

Puntea de legătură între Dumnezeu și om n'o face după concepția ortodoxă legea sau dispozițiunea normativă, ci dragostea, manifestată și concretizată în cultul ortodox, care reprezintă viața în Dumnezeu, din care vine cunoașterea, în care se concentrează autoritatea, prin care se asigură ierarhia și organizația.

Ortodoxul se adapă din viața și acțiunea liturgică: sufletul lui nu este satisfăcut de sala de lectură sau de conferințe, cum se mulțumește protestantul.

Din pnevmatismul ortodox decurge o concepție despre legătura omului cu Dumnezeu, despre viața veșnică cu totul superioară, în Ortodoxie, tuturor celorlalte confesiuni.

Dragostea divină face o uniune desăvârșită între om și Dumnezeu și tot ea sta la baza metodei de cunoaștere în Ortodoxie.

Pe când „catolicismul caută să înțeleagă cu rațiunea conținutul revelației, adevărul ei absolut, ortodoxismul caută să înțeleagă absolutul adevărului revelat nu prin rațiune, ci prin directă pătrundere mistică” (N. Crainic)

Păcatul strămoșesc a alterat firea omenească, întunecând chipul lui Dumnezeu, după asemănarea căruia s'a făcut omul; natura omenească a suferit prin păcat mari pierderi, așa că mântuirea constă din reintegrarea omului în divinitate. „Dumnezeu s'a făcut om pentru ca să fim îndumnezeiți” (Sf. Atanasie cel Mare)

Catolicii împodobesc natura omenească cu anumite daruri divine, donum superadditum — neinerente și neimanente, ci numai adăugate firii omenești. Prin păcat s'au pierdut numai aceste daruri, firea rămânând esențial nealterată.

Din această deosebire de vederi: catolicismul privește ca importantă reconcilierea, iertarea păcatelor, pe când soteriologia ortodoxă insistă asupra principiului de regenerare, de identificare cu divinitatea „prin participare la lumina divină” (Sf. Ioan Damaschin)

Oriental creștin are în miezul vieții sale actul dumnezeiesc al Învierii. În romano-catolicism biruie sensibilitatea unui etern prohod, tragicul din mântuire, căci ei accentuează asupra actului de jertfă care întunecă bucuria tineră și luminoasă a Învierii.

Liturgia ortodoxă se desăvârșește în Sf. Impărtașanie, preînchipuitoarea minunii Învierii, accentul căzând nu pe uman, pe Golgota, care deprimează și cernește sufletele, ci pe bucuria Învierii, pe transfigurarea Tavorului, care divinizează, ridică pe creștin spre cer.

Cultul ortodox — încununat prin Liturgie — nu este egalat în frumusețe și spiritualitate de nici un alt cult. Liturgia ortodoxă înlesnește în modul cel mai perfect unirea cu divinitatea, îndumnezeirea creaturii, căci în ea creștinul trăește un mediu ideal, pe care firea omenească și-l poate apropia, dar care în același timp nu scoboară, nu prejudiciază spiritualitatea divină; este perfect compatibil cu Dumnezeirea.

Iată cum vede un protestant cultul Bisericii răsăritene. „Pentru un ortodox, cultul e o adevărată hrană spirituală, la care ia parte cu toată ființa sa. Ceasuri întregi stă în picioare, privind la icoane și închinându-se, așteptând clipa însemnată, când prin ușa dela icoostas se va face trecerea cu sfintele daruri. Tămăia creiază o atmosferă de taină sfântă. Muzica corului fără de oprire și fără de sfârșit umple pe incetul sufletul de o armonie supranaturală. Însfârșit ca o desăvârșire supremă a slujbei, Impărtașirea îl face să întâlnească un Dumnezeu, care astfel intră în viața lumii, întocmai cum s'a petrecut în timpul viețuirii pământești a lui Iisus Hristos. Unui creștin răsăritean nici o predică nu i-ar putea vorbi într-o limbă mai intimă mai directă” (W. A. Visser't Hooft).

Această nuanță de duhovnicească se desprinde din iconografia ortodoxă. O icoană ortodoxă se deosebește de icoanele bisericii occidentale prin felul sever, serios, ascetic al execuției.

Creția artistică nu se bucură de prețuire uman-

estetică, ci valoarea ei constă în gradul de revelație pe care latent îl poartă în sine.

Iconografia ortodoxă este o dogmatică în linii și culori, conținând în arta sa năzuințele profunde ale vieții și evlaviei.

Biserica ortodoxă nu prezintă numai superioritate spirituală, ci are meritul de a fi făcut să rodească admirabil în ogorul vieții pământești sămânța învățăturilor creștine, organizând în metodele cele mai perfecte, o viață ideală și raporturile cele mai creștinești pentru credincioșii ei.

Ca metodă pastorală Ortodoxia n'a cunoscut nici odată mijloacele tari, ci a procedat cu duhul blândetei cuceritoare de suflete, astfel că n'are în trecutul ei nici vărsări de sânge, nici crime ca acele săvârșite de sfânta Inchiziție.

Ortodoxia nu crede în puterile lumești, ci nădăjduște numai în puterile spirituale, opunând forței și năvălitorilor armele resemnării și scutul dragostei propovăduite de Hristos.

Ortodoxia sădește în sufletul creștinului, pe lângă blândete, înțelegere și îngăduință, o prețioasă calitate: sinceritatea, căci ea „nu te învață nici când ești în familia ta, nici când ești în viața publică, nici când ești în cele mai ciudate situații de stat, să porți undeva, îndărătul capului într-o cutiuță ascunzătoare de păcate vestitul „rezervatio mentalis“ (M. Manoilescu). Catolicul „rezervatio mentalis“ rodește în ipocrizie și minciună.

Din cauza atitudinii refractare față de orice inovație omenească, Ortodoxiei i-se reproșează că este dușmana progresului, că n'ar fi un mediu prielnic pentru cultură și civilizație, ci a incremenit în formele vechi.

Dar se știe foarte bine că a progresa „nu înseamnă a uita și a schimba învățăturile Sfintei Scripturi, după nevoile și capriciile omenești“ (Il. V. Felea).

Catolicismul se mândrește cu cultura și civilizația care a înflorit sub influența lui, disprețuind Ortodoxia și acuzând-o de neproductivitate.

Uită, în mijlocul bogățiilor și a bunurilor pământești, că Ortodoxia s'a sbătut în cea mai neagră sărăcie, iar luptele pe care a trebuit să le ducă, pentru a păstra întreagă și nealterată învățătura creștină, în fața valului de păgâni și nu rareori a uneltirilor și nelegiuirilor din Apus, nu erau atmosfere potrivite unei prea rodnice activități pe teren cultural.

Totuși realizările Ortodoxiei în domeniul spiritual, deși modeste, nu sunt de disprețuit.

Ioan Ageu

Dumineca 9 după Rusalii

Intre valuri

Sfânta Evanghelie de azi ne istorisește despre umblarea lui Iisus pe mare, despre dorința apostolului Petru de a merge și el pe apă și despre îndoiala care l-a făcut să se cufunde. Am putea spune, că apostolul Petru este acel înfățișat așa cum a fost el toată viața lui trăită pe pământ. Dacă l-am urmări pas cu pas, dela chemarea la apostolie și până la sfârșitul vieții, am vedea că aceeași fire înflăcărată s'a luptat în el cu aceeași slăbiciune omenească în fața valurilor răscolite de vânturile vieții.

Dacă nu pas cu pas, cel puțin câteva momente să vedem din viața sfântului apostol Petru și vom înțelege

1. Lupta firii înflăcărate din el cu slăbiciunea omenească și

2. Că în noi se dă aceeași luptă.

I.

Chemat la apostolie, Petru a fost între cei din-tâi care a lăsat toate și a urmat lui Iisus Hristos. După înmulțirea pâinilor, când Mântuitorul a făgăduit pâinea cea spre ființă, adică sfânta Cuminecatură, împreună cu ceilalți apostoli și Petru a stat la îndolală și zicea: „Grea este această vorbă! Cine poate s'o asculte?“ Tot acolo însă, când Iisus îi întreabă: „Nu vrei și voi să vă duceți?“ în Petru a învins înflăcărarea și a răspuns: „Doamne, la cine ne vom duce? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut și am cunoscut, că tu ești sfântul lui Dumnezeu“.

Altădată în părțile Chesariel lui Filip, Iisus a întrebat pe ucenicii săi: „Cine îmi ziceți voi că sunt?“ Petru s'a grăbit să dea răspunsul: „Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu celul viu“. În răspunsul acesta era credința că Iisus Hristos este Mântuitorul lumii și însuleșirea că ei, apostolii au fost învredniciți să-l fie ucenici. Totuși, abia peste câteva clipe, când Mântuitorul le-a vestit că trebuie să pătimizească, să fie omorât pentru mântuirea lumii, Petru ar fi vrut să se pună deacurmezișul, să oprească patimile și răstignirea și cu acestea și mântuirea. Credința arătată în Fiul lui Dumnezeu e numită de Domnul piatra pe care se va zidi Biserica lui Hristos. Gândul de a opri patimile, e numit tot de Mântuitorul: Satana. Nu era el nici piatră, nici satana, ci în el se frământa piatra credinței și gândul satanic.

Iarăși altădată, când Mântuitorul mergea cu ucenicii spre grădina Ghetsmani și le vestea că ei toți se vor lepăda dela el, Petru sări să răspundă: Dacă toți se vor sminti întru tine, eu niciodată. Sunt gata să merg și la temniță și la moarte cu tine. În aceeași noapte însă s'a lepădat de Hristos înaintea unor slugi ai iudeilor.

Aceeași luptă cu valurile a fost dusă de Petru și după înălțarea Domnului la cer. El e cel dintâiu care botează o familie întreagă dintre păgâni și tot el cerea împreună cu alții ca păgânii să ia întâi legea mozaică, apoi să fie încreștinați. În Antiohia a fost cerat pentru aceasta de apostolul Pavel.

Dar Petru și-a dat bine seama de înflăcărarea și de slăbiciunea sa. Așa de pildă, când e primit din nou la apostolie după lepădarea sa și când Iisus l-a întrebat de trei ori: „Mă iubești tu mai mult decât aceștia“, Petru a răspuns: Doamne tu știi că te iubesc, tu toate știi, tu știi că slăbiciunea omenească m'a făcut și zic că e grea vorba despre Trupul tău ca pâine a vieții; slăbiciunea aceasta m'a făcut să-ți zic că nu trebuie să fii răstignit; slăbiciunea m'a făcut să mă lapăd de tine înaintea slugilor. Tu însă toate le știi, tu știi că în inima mea totdeauna a ars cu flăcări mari dragostea către tine, că te-am iubit și te iubesc, Doamne tu știi că te iubesc și pentru iubirea aceasta tu știi să-mi ierți slăbiciunea.

Într-una din epistolele sale așa de frumos scrie Petru creștinilor de pretutindeni: „Adăugați la credința voastră: fapta bună, iar la fapta bună: cunoștința, la cunoștință: înfrânarea, la înfrânare: răbdarea, la răbdare: evlavie, la evlavie: îngăduiala frățască, iar la îngăduiala frățască: dragostea“.

II.

Dar gândiți-vă, ce s'ar alege din puțina noastră credință, fără iubire. În noi, în fiecare, se dă aceeași

luptă între credință și slăbiciune și noi ne luptăm ca Petru și ne îndoiim și ne confundăm în fața valurilor.

Frumusețea legii lui Hristos ne înflăcărează pe toți și suntem gata să-i urmăm ca Petru când a fost chemat la apostolie, dar sunt așa de puțini cei care pot ingenunchia în fața sfintei Cuminecatului și să zică: Cred că acesta este însuș preacurat Trupul tău și acesta este însuș scump Sângele tău. Celor mai mulți le pare greu cuvântul, cum îl părea lui Petru.

Patimile Mântuitorului sunt ascultate în săptămâna mare cu o duloasă dulceață, avem și credința că ele au fost primite de Hristos pentru mântuirea noastră, dar în noi stărute cu tărie gândul pământesc și ne împotrivism și nu vrem să omorim păcatul din noi. Peste toate acestea, în noi se naște întrebarea pusă nouă înșine, cum și-a pus-o Petru întrebând pe Mântuitorul: Doamne, la cine ne vom duce?

Ne numim creștini, adică următori ai învățăturilor lui Hristos. Unii, cel puțin dintr-o frumoasă însulețire, ar fi gata să sufere temniță, chiar și moarte pentru Hristos, dar așa de lesne ne lepădăm de el în fața jidovilor sau a celor ce s'au pus în slujba lor. Povestea un băiat, că în atelierul unde lucra el, între alții era un evreu, care tot mereu batjocorea pe Hristos, Biserica creștină. La întrebarea: Ce faceți atunci creștinii din atelier? băiatul a răspuns: Ce să facem? Tăcem. Mie nu mi place că batjocorește, dar el e mai mare și cum să-i spun?

N'ați avut vreodată careva aceeași slăbiciune de a vă lepăda de Hristos ca băiatul acesta și ca Petru?

III.

Cu toată slăbiciunea aceasta omenească, noi ne putem smulge din îndoială și putem înfrunta valurile. Credință care să mute și munții, nu toți putem să avem. După cuvintele apostolului Pavel chiar credința aceasta tare, de să mute și munții, dacă-i lipsește ceva, nu prețuește nimic. De-ar fi numai cât un grăunte de muștar, însă ar avea iubire, toate le poate învinge.

Dacă tu poți zice și gândi ca Petru: Doamne tu toate știi, tu știi că te iubesc, atunci slăbiciunea din tine nu mai e slăbiciune. Iubirea îi dă tărie. Puținătatea credinței se înmulțește se întregește prin iubire.

Și viața creștinească și viața de toate zilele sunt ca marea înviforată, cu valuri ce tălăzuesc în fața și în prajma noastră. Ca să nu ne confundăm prin frică și îndoială, adăugați puținii credințe dragostea. De poți zice: Doamne, tu știi că te iubesc și Doamne scapă-ne, nu vor fi primejdii și valori primejdioase din care să nu fii apucat de mâna nevăzută a Mântuitorului.

Prot. F. Codreanu

O nouă decizie ministerială pentru reglementarea sectelor religioase

Prin surprindere Monitorul Oficial din 15 Iulie 1939 Nr. 161 publică o nouă decizie ministerială ca normă de reglementare a sectelor religioase din România. În timp de trei ani consecutivi fiecare titular dela Departamentul Cultelor a elaborat câte o decizie în cauză, fără a se ajunge la o reglementare

stabilă și definitivă. Deciziunile precedente căutau să tempereze și să îndrume la ordine toate categoriile de sectanți.

Actuala Decizie — din ce motive — după interzicere funcționarea unui lung șir de sectanți; îmbracă secta baptistă, adventiștii de ziua 7-a și pe creștinii după Evanghelie, cu drepturi aproape egale cu a Cultelor istorice, dacă au fost în ființă și au funcționat la data de 14 Iulie 1938. Pentru orientare desprind părțile mai esențiale din actuala decizie.

În capitolul I se înșiră asociațiile religioase cu totul interzise, cari prin doctrina și politica lor rituală aduc atingere legilor de organizare a Statului, contravin bunelor moravuri, siguranței Statului, ordinii și liniștii publice. Aceste sunt: Asociațiile mileniste, Pentecostaliștii, Tremurătorii, Biserica lui Dumnezeu Apostolică, Pocăiții nazareni, Adventiștii reformați, Secerătorii, Hliștii, Inochentiștii și Stiliștii.

Acestor sectanți organele administrative și polițienești sunt autorizate să le drezeze acte de urmărire și dare în judecată.

Capitolul II se ocupă cu modul de obținere autorizației de funcționare a unei asociații religioase în general. E o chestiune de viitor: privilegii la noi formații sectare de altă nuanță decât acele existente, atât autorizate cât și a celor interzise.

În capitolul III sunt indicate asociațiile religioase autorizate — din oficiu — sau mai bine zis prin însași natura decizunii. Aceste asociații religioase, sau secte, sunt: baptiștii, adventiștii de ziua 7 a și creștinii după Evanghelie.

În fine capitolul IV se preocupă de felul de funcționare a sectelor autorizate deja prin deciziunea prezentă. Pentru funcționarea unei asoc. religioase locale se recere un număr de 50 credincioși capi de familie. În caz de lipsă credincioșii aparținând unei secte autorizate și domiciliu în mai multe comune se pot asocia pentru complectarea numărului cerut. De asemenea pentru funcționarea unei case de rugăciuni e necesar un număr de 50 credincioși și să fie situată la o depărtare de 200 m. dela bisericile altor Culte.

Sectarii autorizați prin prezenta Decizie cari au funcționat și au fost în ființă la data de 14 Iulie 1938 sunt scutiți sau dispenzați de numărul minim de a întruni 50 capi de familie într-o localitate putând funcționa cu un număr și mai redus.

De asemenea casele de rugăciuni sectare deja existente la 14 Iulie 1938, sunt dispenzate de a respecta distanța prevăzută de 200 metri față de locașurile de rugăciuni ale altor Culte.

În viitor case de rugăciuni se pot deschide și închide numai cu autorizație dela Ministerul Cultelor. Orice servicii religioase cari trebuiesc săvârșite afară de casele de rugăciuni se vor face numai cu avizul autorităților locale; sunt scutite ceremoniile dela înmormântări de astfel de autorizații.

În termen de 3 luni sectarii autorizați trebuie să se conformeze actualii decizii.

Deciziunea prezentă intră în vigoare pe data publicării în Monitorul Oficial; adică 15 Iulie a. c. iar deciziunile anterioare sunt și rămân abrogate (Art. 20).

O mare greșală s'a făcut și o mare jignire s'a adus Cultelor istorice, prin dispensa acordată în privința numărului de membrii cerut pentru autorizație și a distanței caselor de rugăciuni sectare de ale altor Culte

Deacum înainte sectarii autorizați, abia existenți

într-o localitate, pot funcționa în dragă voie, pentru că toleranța a devenit normă de drept.

Deasemenea în casele de rugăciuni existente și edificate ca o provocare în fața și pe aceeași stradă cu bisericile ortodoxe de azi înainte pot manifesta sgomotos, că legile le protejază.

Manopera și unealta ucigătoare de neam și lege își arată cu rânjet colții și după 20 de ani dela unire, fără să ne cugetăm la urmași.

Cerem cu toată insistența suprimarea și scoalerea din vigoare a alineatului 6 din Art. 7 a actualei Decizii ministeriale pentru pacea și liniștea dintre culte și protejarea bunului simț de dreptate istorică.

Pr. Dr. R. Popa

Informațiuni

I. P. S. S. Mitropolit Nicolae a sfințit la Bran vechea bisericuță adusă de Regina Maria dintr'un sat din jud. Mureș și clădită în curtea castelului.

După moartea Reginei, A. S. I. Arhiducesa Ileana l-a dus la îndeplinire dorința dând poporului, prin sfințirea arhierescă, vechea și frumoasa bisericuță de lemn.

I. P. S. Sa Mitropolitul a evocat cu acest prilej îndemnul care ne vin dela defuncta Regină și de dincolo de mormânt.

In memoria reginei Maria se va ridica la Bicz o mănăstire cu hramul „Maica Domnului a tuturor mângăerilor”. Comitetul de inițiativă în frunte cu prim-ministrul țării este semnat de I. P. S. S. patriarhul Nicodim și de d-nii N. Iorga, Al. Vaida, C. Argeloianu, P. Andrei, N. Zigre și A. Rădulescu.

† Preoteasa Elena Hălmăjan. În ziua de 19 Iulie, când clopotul Catedralei vestește miezul zilei, sufletul veneratei preotese Elena, soția părintelui Ioan Hălmăjan din Igrăș, se desprindea de trupul pământesc spre a se înălța în slăvi senine, așa cum senină i-a fost și viața, plinind vârsta de 76 ani. Născută din familie preotească — fiica părintelui Constantin Popescu din Măderat — a trăit pentru parohienii soțului ca cea mai nemijlocită forță sufletească, promovând pastorajia celui sortit dănsui ca și tovarăș de viață. Domnul a chemat-o la sine, așa cum dânsa se ruga: „fără să zac și fără să sufăr”. Un scurt atac de cord pe când sta la masă și sufletul s'a desprins ușor, sburând spre vecinicie. O moarte mai frumoasă nici nu se mai poate imagina. Dumnezeu o dă celor aleși ai Săi.

Alături de familia îndoliată, ne rugăm Domnului să-l așeze sufletul cu sfinții Săi (ct.)

Organele oficiale ungare din Ucraina-Subcarpatică au închis ultimele patru școli românești care mai ființau în această regiune, lăsând copiii Românilor fără învățătură, iar preoții și învățătorii fără salarii.

Ministerul Educației Naționale a cedat Loja francmasonilor din Arad liceului industrial „A. Vlaicu”. Bravo!...

La cursurile de perfecționare a învățătorilor ținute la Arad, din partea preoților Aradului a conferențiat p. Il. Felea despre „Biserica ortodoxă în cultura română” și dela București p. cons. patriarhal Pr. A. Crăciunescu despre „Mitropolitul Șaguna”.

La Timișoara, în biserică monumentală din car-

terul Mehala, s'a stințit Duminecă steagul asociației misionare „Oastea Domnului” de acolo. Au luat parte delegați din peste douăzeci de parohii din Banat. Simbolul a fost reprezentat prin p. A. Nanu și Gr. Florsea, care au adus și reprezentat filmul cu Patimile Domnului. Dela Arad a luat parte p. C. Turicu.

Astra Bănățeană editată dela 20 Iulie c. un colidian, „Dacia”, având primredactor pe dl R. P. Roșu și administrator pe Dr. N. Ilieșiu.

Această Astră mai publică și o foaie săptămânală pentru popor „Luminătorul”.

Activitatea aceasta pentru răspândirea culturii prin foi românești merită toată lauda și întreg sprijinul nostru.

C. Preoți cari pleacă în concediu sunt rugați să-și lase factorilor poștali adresa. La administrația revistei se returnează, din astfel de cauze, numere pe care apoi nu le mai putem trimite.

Anunț școlar

Se aduce la cunoștința celor interesați că petițiile de primire în *Academia Teologică* din Arad pentru anul școlar 1939/40 se vor înainta Consiliului Eparhial ort. rom. din Arad, până la data de 14 Septembrie 1939, anexând în original următoarele acte:

1. Diploma de bacalauriat sau cea de Seminar teologic, sau de Școală normală confesională ortodoxă cu 8 clase,
2. Extras de botez dela Oficiul parohial, eliberat în timpul cel mai recent,
3. Certificat medical, prin care să se constate integritatea corporală și spirituală a petiționarului,
4. Certificat de moralitate dela Oficiul parohial, la care aparține petiționarul,
5. Certificat dela preotul locului că știe citi cu litere cirile și că are aptitudinile pentru cântări,
6. Certificat despre situația militară, dacă este înrolat,
7. Ceice cer și sunt primiți ca solvenți vor înainta obligațiunile din partea părinților sau a tutorului că vor plăti regulat cheltuielile de întreținere obligatorii în internat în cursul anilor de studii.
8. Taxele școlare pentru studenții, cari se înscriu întâia dată sunt de 1.100 lei, iar pentru cei ce continuă studiile 1.000 lei.
9. Taxele de întreținere în internat sunt: 8.000 lei anua, care sumă se plătește în 3 rate anticipative la Rectorat: 3.000 lei la înscriere, 2.500 lei la 1 Ianuarie 1940 și 2.500 lei la 1 Aprilie 1940.
10. Toți studenții sunt obligați a locui în Internatul teologic.
11. Nici un student nu poate fi primit în Academia Teologică sau la examene, dacă nu este în ordine cu taxele școlare și de internat.
12. La intrare în internat fiecare student va aduce cu sine: 6 cămăși, 6 perechi de indispensabili, 3 cămăși de noapte, 6 perechi de ciorapi, halne de pat (1—2 perini, 1 plapomă sau pătură, fiecare cu câte 2 schimburi albe, 2 cearceafuri și 1 cuvertură de pat albă), 3 ștergare, 3 șervete, un pahar, o ceașcă, 3 farfurii, 1 lingură, 1 linguriță, 1 cuțit, 1 furculiță, plepteni, săpun, perie de dinți, de haine, de ghetă și îmbrăcămintea necesară. Studenții sunt obligați a-și procura și purta uniforma preotească (reverenda). Fără de aceste obiecte nici un student nu va fi primit în internat.

13. Petițiunile se vor timbra legal și se vor scrie cu mâna proprie. Cele netimbrate, ori neînregistrate cu actele cerute se vor restitui nerezolvate.

14. Petiționarul vor indica domiciliul și oficiul poștal, scrise corect și legibil.

15. Înmatriculările și înscrierile studenților se fac la Rectoratul Academiei în zilele de 28—30 Septembrie 1939. Cel întârziat pot fi înmatriculați și înscrisi numai cu aprobarea Consiliului Eparhial.

16. Cursurile vor începe la 1 Octombrie 1939. Toți studenții se vor mărturisi la Păr. Duhovnic al școlii la începerea cursurilor.

*Consiliul Eparhial ort. rom.
din Arad*

Ordine-Circulare

Nr. 5335/1939.

Se comunică în copie, pentru strictă observare ordinul Sf. Sinod, referitor la trecerea evreilor la creștinism:

Copie: Patriarhia Română. Sfântul Sinod. No. 2081 luna Iulie ziua 13 anul 1939. Prea Sfințite, cu frățească dragoste avem onoare a vă aduce la cunoștință, că Sf. Sinod în ședința sa dela 27 Iunie 1939, ocupându-se cu problema trecerii evreilor la creștinism, a luat următoarea hotărâre:

1. „Sf. Sinod își menține hotărârea sa din 15 Martie 1938 prin care se hotărăște să nu se mai ia în seamă nici o cerere de trecere la ortodoxie a evreilor dacă nu va fi însoțită de actul doveditor că solicitatorul este cetățean român prin respectarea tuturor formelor legale.

2. Preoții sunt îndatorați a face tuturor evreilor doritori de a intra în creștinism o catehizare cât mai serioasă și să nu păsească la actul botezului până când nu vor avea încredințarea deplină că trec la creștinism din convingere, iar nu din interese streine.

3. Se va interveni la locul în drept ca ofițerii de stare civilă să nu facă în acte mențiunea de trecere la ortodoxie a evreilor decât numai în baza certificatului de botez eliberat de autoritățile bisericești.

Vă rugăm deci a lua cuvenitele măsuri pentru observarea strictă de către preoți a dispozițiilor Sf. Sinod cuprinse în punctele 1 și 2 de mai sus, binevoind a cunoaște că tot astăzi am intervenit la Onor. Guvern în sensul celor cuprinse în punctul 3 al hotărârii sinodale de mai sus.

Primiți vă rugăm, Prea Sfințite, ale noastre întru Hristos frățești îmbrățișări.

L. S. Președinte Patriarh ss. Nicodim. Director ss. Pr. Gh. Vintilescu.

Consiliul Eparhial ort. rom. Arad.

Nr. 5459/1939.

Se dispune pentru conformare următorul ordin al Sf. Sinod:

Copie: Patriarhia Română. Sf. Sinod. No. 2196 luna Iulie ziua 17 anul 1939. Prea Sfințite, Cu frățească dragoste avem onoare a vă aduce la cunoștință că Sf. Sinod, în ședința dela 1 Iulie 1939, fiind informat despre imputernicirea dată de Comisiunea Monumentelor Istorice Dlui Victor Brătulescu, director al acelei Comisiuni, de a strânge obiecte vechi, scoase din uz, de pe la biserici, a hotărât a vă ruga să dați ordine preoților din cuprinsul Eparhiei Prea Sfinției

Voastre, să nu îngăduie ridicarea nici unui asemenea obiect de către numita persoană, fără autorizația prealabilă a Prea Sfinției Voastre. Despre aceasta am înștiințat chiar astăzi, cu adresa No. 1949, Onor. Minister al Cultelor și Artelor. Primiți, Vă rugăm, Prea Sfințite, ale noastre întru Hristos frățești îmbrățișări. L. S. Președinte Patriarh ss. Nicodim. Director, ss. Pr. Gh. Vintilescu.

Consiliul Eparhial ort. rom. Arad.

Nr. 5315/1939.

Pentru strictă conformare se comunică în copie ordinul Sf. Sinod, referitor la botezul copiilor asistați de organizațiile străjerești sau alte organizații similare.

Copie: Patriarhia Română. Sfântul Sinod. No. 2043 luna Iulie ziua 12 anul 1939. Prea Sfințite, Onor. Straja Țării a rugat Sf. Sinod să-și dea avizul asupra dorinței tineretului străjeresc de a asista botezul în casă al copiilor din familiile sărace, cărora să li se dea nume ca „Străjerul”, sau „Straja”. Asupra acestei cereri Sf. Sinod s'a pronunțat în ședința sa dela 27 Iunie 1939, luând următoarea hotărâre: „Botezurile asistate de organizațiile străjerești se vor oficia numai în biserici, iar în ce privește numele care se dau pruncilor nou botezați, vor fi numai dintre acelea indicate de tradiția Bisericii noastre, cuprinse în calendarul creștin ortodox”. Aducându-Vă la cunoștință cele de mai sus, cu frățească dragoste avem onoare a vă ruga să îndrumați preoșimea a observa în mod strict această hotărâre a Sf. Sinod, binevoind a cunoaște totodată că chiar astăzi, cu adresa No. 1593, am comunicat Străzii Țării hotărârea Sf. Sinod de mai sus, cu rugămintea de a îndruma tineretul Străjeresc în sensul ei. Primiți Vă rugăm, Prea Sfințite, ale noastre întru Hristos frățești îmbrățișări”. Președinte Patriarh ss. Nicodim. Director, ss. Pr. Gh. Vintilescu L. S.

Consiliul Eparhial ort. rom. Arad.

Nr. 5388/1939.

Se comunică pentru strictă observare ordinul Sf. Sinod No. 2152/1939, prin care se reglementează pomenirea M. Sale Regelui și a membrilor Familiei Regale, la oficierea diferitelor slujbe religioase și pomeniri, pentru ca aceste pomeniri să se facă uniform în întreaga țară. „Formularul de pomenire” să se respecte în tocmal.

Copie: Formular de pomenire al M. S. Regelui și Familiei Domnitoare la ceremoniile la cari iau parte M. S. Regele sau membrii Familiei Domnitoare, precum și la serviciile divine din biserică.

1. Când este de față numai M. S. Regele pomenirea se face astfel „Pe (sau după împrejurări: „încă ne rugăm pentru”) preainălțatul și dreptcredinciosul Regele nostru Carol II și pe (sau pentru) toată Augusta Sa Familie Domnitoare, etc...”.

2. Când în afară de M. S. Regele va fi de față și un alt membru al Familiei Regale, de pildă M. S. Mihail Marele Voevod de Alba-Iulia pomenirea se va astfel: Pe (sau după împrejurări: încă ne rugăm pentru...) preainălțatul și dreptcredinciosul Regele nostru Carol II, pe (sau pentru) Măria Sa Mihail Mare Voevod de Alba Iulia și pe (sau pentru) Augusta Sa Familie Domnitoare, etc...”.

3. Când este de față M. S. Regele și A. S. Regale Principesa Elisabeta pomenirea se face astfel: „Pe (sau după împrejurări: încă ne rugăm pentru) preainălțatul și dreptcredinciosul Regele nostru Carol

II, pe (sau pentru) A. S. Regală Principesa Elisabeta și pe (sau pentru) toată Augusta Sa Familie Domnitoare..”.

4. Când M. S. Regele lipsește și este de față numai un membru sau mai mulți din Familia Domnitoare, pomenirea se face astfel: Pe (sau după împrejurări: încă ne rugăm pentru) preainălțatul și dreptcredinciosul Regele nostru Carol II, pe (sau pentru) (aci se pomenesc membri Familiei Regale de față) și pe (sau pentru) toată Augusta Sa Familie Domnitoare..”

Aceeași formulă de pomenire dela punctul 1 se va respecta la toate serviciile liturgice în biserici sau alte ocazii când nu sunt de față nici M. S. Regele sau nici vreun alt membru al Familiei Domnitoare.

Consiliul Eparhial ort. rom. Arad.

Nr. 5360/1939.

Se dispune executarea ordinului comunicat aci în copie:

Copie: Liga Navală Română. Sub Augusta Prezidenție Activă a M. S. Regelui Carol II. Secretariatul Central București. No. 1351. București II. 14 Iulie 1939. Înalt Prea Sfinte, Sfânta Fecioară Maria, fiind aleasă ca ocrotitoarea marinarilor, Liga Navală Română de sub președinția Augustului nostru Suveran M. S. Regele Carol II, având ca scop pregătirea spiritului marinăresc, pentru desvoltarea puterii noastre maritime și fluviale, sărbătorește, în chip tradițional, la 15 August (Sf. Maria) „Patronul Marinei”. Biserica noastră națională, fiind cea înaltă instituțiune care poate face, prin concursul dat autorităților civile și militare, ca această sărbătorire să se desfășoare într'un cadru mareț și sfânt. Cu onoare Vă rugăm să binevoiți a dispune, ca și în anii precedenți, ca în bisericile din Eparhia Înalt Prea Sfinției Voastre, să se facă pomenirea eroilor marinari căzuți pentru patrie în războaiele din 1877, 1913 și cel din 1916-1919, pentru reînțelegerea neamului. Liste cu numele eroilor se găsesc la sfințele biserici, trimise de noi, în anii trecuți. După pomenire să se țină o scurtă și însuleșită predică, arătându-se sacrificiul eroilor marinari, precum și însemnătatea ce trebuie să se dea marinei naționale, care joacă un rol important în economia țării noastre cu peste 1500 km. frontieră pe apă. Să se îndemne apoi, enoriașii a-și da umilul obol, la un disc special în această zi făcându-se și colecte publice benevole, în conformitate cu aprobarea No. 29344/2939 a Ministerului Sănătății și al Asistenței Sociale, urmând ca rezultatul bănesc să fie trimis pe adresa Ligii Navale Române, str. Spiru Haret 6, București, pentru desăvârșirea operelor propuse. Primiți vă rugăm, Înalt Prea Sfinte, asigurarea deosebitului nostru respect. L. S. Vicepreședinte L. N. R., ss. Amiral I. Coandă. Secretar general L. N. R., ss. C-dor A. Negulescu.

Consiliul Eparhial ort. rom. Arad.

Nr. 5486/1939.

Comunicăm în copie răspunsul Ministerul referitor la îndeplinirea formelor legale pentru schimbarea numelui.

Copie: România. Ministerul Internelor. Direcțiunea Administrației de Stat. No. 140.33. A. 21. Iul. 1939. Către Sfânta Episcopie ortodoxă română a Aradului.

Ca răspuns la adresa acestei Sfinte Episcopii No. 3925/939, avem onoare a vă comunica mai jos, formele legale prin care se obține schimbarea numelui și anume:

Potrivit art. 22 și 23 din legea numelui, cererea se adresează primăriei comunei în care domiciliază solicitantul, iar dacă domiciliază în străinătate, primăriei comunei de origină.

La această cerere, care se face în trei exemplare se alătură: extrasele de naștere, certificatul de naționalitate, cum și orice dovezi din cari rezultă că petiționarul sau ascendenții lui, sau ai celor vizați prin cerere, au purtat un nume românesc, care în decursul vremii le-a fost înstrăinat sau pierdut.

Această din urmă dovadă se face prin acte vechi, prin orice fel de înscrisuri, prin certificate parohiale, comunale sau emanând dela oricare alte autorități de Stat.

Deasemenea, în conformitate cu dispozițiunile art. 25 din aceeași lege, în contra redobândirii de nume cerute oricine are interes poate face înlămpinare motivată la primărie, în termen de 15 zile dela expirarea termenului prevăzut de art. 24. din lege.

Întregul dosar înlocuit cu actele respective, se va trimite apoi Parchetului Tribunalului local, care la rândul său îl va înainta Ministerului de Justiție. Acest Departament, se pronunță asupra cererii în chestiune printr'o deciziune motivată.

Toată procedura în materile de redobândirea numelui se face din oficiu. Cererile și orice acte sunt sculite de orice taxe și timbru. Publicarea la Monitorul Oficial se face fără plată de taxe (art. 29).

L. S. p. Ministru, ss. Indescifrabil. Director, ss. Indescifrabil.

Consiliul Eparhial ort. rom. Arad.

Nr. 5430 - 1939.

Comunicat

Sf. Episcopie a Râmnicului-Noului Saverin comunică că ieromonahul Irodion Stanciu, dela Schitul Iezerul, jud. Vâlcea, a fost exclus din monahism.

Consiliul eparhial ort. rom. Arad.

Concurs

de burse pentru studenții Academiei Teologice din Arad.

Se publică concurs pentru 15 (cincisprezece) burse a 8.000 (opt mii) lei anual pentru studenții, cari se vor înscrie în anul școlar 1939/40 în cursul prim al Academiei Teologice din Arad.

Petiționarii vor înainta cererile Consiliului Eparhial ort. rom. din Arad până la 1 Septembrie a. c. Cererile vor fi însoțite de următoarele acte:

1. Diploma de bacalaureat, sau cea de Seminar teologic sau de școală normală confesională ortodoxă cu 8 clase,
2. Extras de botez dela Oficiul parohial, eliberat în timpul cel mai recent,
3. Certificat de moralitate dela Oficiul parohial, la care aparține petiționarul,
4. Certificat medical, prin care să se constate integritatea corporală și spirituală a petiționarului,
5. O copie de pe fișa personală a petiționarului, eliberat de Direcțiunea școlii, unde a absolvat,
6. Certificat despre starea materială a părinților,
7. Certificat despre situația militară, dacă este înrolat.

Se observă că din bursă se vor acoperi în întregime taxele de întreținere în Internat, astfel că bursierii vor plăti numai taxele de înscriere și școlare de câte 1.100 Lei

Consiliul Eparhial ort. rom. din Arad.